നവോത്ഥാനവും മാതൃഭാഷയും

ടി.കെ. സൗമ്യ*

ഭാഷ എന്നത് വെറും ഉപകരണമല്ല, സാമൂഹ്യവും ചരിത്രപരവും സൗന്ദര്യാത്മകവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ഒരു പ്രതിഭാസമാണ്. അത് സർഗാത്മക ശക്തിയാണ്. ജനിച്ചുവീണ പാടെ ഒരു ശിശുവിനെ സമൂഹത്തിൽനിന്ന് വേർപെടുത്തി ഒറ്റയ്ക്ക് ജീവിക്കാൻ വിട്ടാൽ അതിന് സ്വയമൊരു ഭാഷ രൂപപ്പെടുത്താനാവില്ല. ഭാഷ ജന്മസിദ്ധമാണ് എന്നതിലുപരി സാമൂഹ്യമായ ഒരു ശേഷിയാണ്. അർത്ഥബോധമുളവാക്കുന്ന ശബ്ദത്തെ മാത്രമേ ഭാഷയെന്നു വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ. മഹാകവി ഉള്ളൂർ ഭാഷയെക്കുറിച്ച് പറയുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്. 'ഒരുവൻ തന്റെ അന്തർഗ്ഗതം അന്യനെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഉച്ചരിക്കുന്നതും ആ അന്തർഗ്ഗതം ഏതെങ്കിലും ഒരു ജനസമുദായത്തിലെ സങ്കേതമനുസരിച്ച് അന്യനെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ പര്യാപ്തവുമായ വർണ്ണാത്മക ശബ്ദങ്ങളുടെ സമൂഹമാകുന്നു ഭാഷ.' ഭാഷ വ്യവഹാരലോകത്തെ സൃഷ്ടിക്കുകയും പുനഃസൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ ചെയ്യാനുള്ള ശേഷി മാതൃഭാഷക്കേ ഉള്ളൂ. വിദ്യാഭ്യാസം മാതൃഭാഷയിൽ ആയാലേ വ്യവഹരിക ലോകത്ത് ഇടപെടാൻ സാധിക്കൂ. ഈ ആശയം നവോത്ഥാന നായകൻമാർ മുന്നേ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ആശയമാണ്. ഭാഷയെ നിർവചനങ്ങൾക്ക് അധീതമാണ്. ഭാഷ എളുപ്പത്തിൽ സ്വായത്തമാക്കണമെങ്കിൽ മാതൃഭാഷയിലൂടെയുള്ള ബോധനമാണ് വേണ്ടത്. ജോർജ്ജ് മാത്തൻ, മക്തിതങ്ങൾ, ശ്രീനാരായണഗുരു എന്നിവരുടെ ആശയങ്ങളെ മുൻനിർത്തി വിലയിരുത്താനാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിലൂടെ ശ്രമിക്കുന്നത്.

* *ഗവേഷണ വിദ്യാർത്ഥി, മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ്, കോഴിക്കോട്*

നവോത്ഥാനം

ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ ചിന്തയേയും മൂല്യബോധത്തെയും രൂപപ്പെടുത്തുക അല്ലെങ്കിൽ മാറ്റിത്തീർക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന പ്രക്രിയയാണ് നവോത്ഥാനം. എന്നാൽ ഭാഷ ഒരു പ്രത്യയ ശാസ്ത്ര ഉപകരണമാണ്. ജനങ്ങൾ പരസ്പരം സംവധിക്കുന്നതും നിലവിലെ കോയ്മയെ തിരിച്ചറിയുന്നതും ഭാഷയിലൂടെയാണ്. സാമൂഹിക പ്രക്രിയകളെയും പ്രശ്നങ്ങളെയും കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ വിചാരങ്ങളെ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുന്നതും ഭാഷയാണ്. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനകാലത്തും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യത്തിലും വരെയാണ് പൊതുവെ കേരളീയ നവോത്ഥാനം ഘട്ടമായി ചരിത്രകാരൻമാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.

റിനൈൻസ് എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പദത്തിന് സമാനമായിട്ടാണ് ഇന്ന് പലരും മലയാളത്തിൽ നവോത്ഥാനം എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഉള്ളതിനേക്കാൾ വിശാലമായ അർത്ഥമാണ് മലയാളത്തിൽ നവോത്ഥാന സങ്കല്പത്തിന് കിട്ടുന്നത്. ഇന്ത്യൻ ചരിത്രത്തിലും സമൂഹത്തിലും ഉൾച്ചേർന്നിരുന്ന ചില ഘടകങ്ങളുടെ സ്വഭാവിക പരിണാമമായിരുന്നു ഇന്ത്യൻ നവോത്ഥാനമെന്നും അതിന് നേതൃത്വം കൊടുത്തവർ ഇന്ത്യക്കാരായിരുന്നു എന്നും കെ.എം. പണിക്കർ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്ന് യൂറോപ്യൻ നവോത്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അഘാതമായ പഠനത്തിന്റെ പരിണിത ഫലമാണ് മാനവികതാവാദം. ഈ വാദം ഇന്ന് ഒരു സിദ്ധാന്ത പദവിയിലേക്കുതന്നെ ഉയർന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. യൂറോപ്യൻ നവോത്ഥാനത്തിൽ നിന്ന് തീർത്തും വ്യത്യസ്തമാണ് കേരള നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ആശയങ്ങൾ. മതസഹിഷ്ണുതാ ജാതീയപരമായ ഉച്ചനീചത്വം ഇല്ലായ്മ ചെയ്യൽ, സ്ത്രീ പുരുഷ പങ്കാളിത്വം ഉറപ്പിക്കൽ, സാമൂഹിക പദവി, വിദ്യാഭ്യാസം, ശാസ്ത്രബോധം, യുക്തിബോധം, ജനാധിപത്യബോധം ഇതെല്ലാം ഉൾചേർന്നതാണ് കേരളീയ നവോത്ഥാനം. ഇന്ത്യയിൽ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ആദ്യ സ്ഫുരണങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങിയത് ബംഗാളിൽ ആണ്. എന്നാൽ ഇതിന്റെ അലയൊലികൾ കേരളത്തിൽ എത്തുന്നത് വളരെ വൈകി മാത്രമാണ്. ബംഗാളിലെ നവോത്ഥാന സങ്കല്പത്തിലെ ആശയങ്ങളിൽ നിന്ന് ഭിന്നമാണ് കേരള നവോത്ഥാനത്തിന്റേത്. ബംഗാളിൽ നവോത്ഥാനം ഉന്നത വിഭാഗത്തിൽ നിന്നാണ് ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ കേരളത്തിൽ പിന്നോക്ക ജാതിക്കാരിൽ നിന്നാണ് നവോത്ഥാനം ആരംഭിക്കുന്നത്.

നവോത്ഥാനവും മാതൃഭാഷയും

ദാന്തെയെയാണ് ലോക നവോത്ഥാനത്തിന്റെ നായകനായി അവരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹമാണ് മാതൃഭാഷയെ സാമൂഹികമായ അർത്ഥത്തിൽ ആദ്യമായി നിർവ്വചിക്കുന്നത്. ലോകത്തിലേതിനു പകരം ദേശഭാഷയായ ഇറ്റാലിയനെ കാവ്യഭാഷയായി ഉപയോഗിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിലാണ് നവോത്ഥാനം ആരംഭിക്കുന്നത്. "സ്വതന്ത്ര ഭാഷകളെന്ന നിലയ്ക്ക് വളർന്നുവരാൻ തുടങ്ങിയ മിക്കവാറും എല്ലാ ഭാഷകളിലെയും സാഹിത്യത്തിന്റെ ആശയപരമായ ഉള്ളടക്കം ഒന്നുതന്നെയാണ്. ഹിന്ദു ധർമ്മ ശാസ്ത്രം പ്രചരിപ്പിക്കുക – സംസ്കൃതത്തിലെ അധികാരിക കൃതികളിലടങ്ങിയ ഈ ആശയങ്ങൾ വിവിധ സംസാര ഭാഷകൾ ഉപയോഗിച്ചും അവ വളർത്തിയും ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ

പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. "ക്രിസ്ത്യൻ മിഷണറിമാരുടെ ഭാഷാ പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് കേരളത്തിലെ സാംസ്ക്കാരിക മണ്ഡലത്തിൽ നവോത്ഥാന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് അനുകൂലമായ സാഹചര്യം ഉണ്ടായി. ഇതെക്കുറിച്ച് മുമ്പ് സൂചിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. മിഷണറിമാരുടെ വിവിധ മണ്ഡലങ്ങളിലുള്ള ഇടപെടലുകൾ നവോത്ഥാന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ആക്കം കൂട്ടി. മിഷണറിമാരുടെ ഭാഷാ പോഷണത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം മത പ്രചരണമായിരുന്നു. എങ്കിലും ആത്യന്തിക ഫലം മതനിരപേക്ഷതയും ജനാധിപത്യവുമായിരുന്നു.

വ്യക്തി, ദേശീയത, രാഷ്ട്രം തുടങ്ങിയ ആധുനിക സങ്കല്പങ്ങൾ മാതൃഭാഷയിലൂടെയാണ് പരിചയപ്പെടുത്തിയത്. മാതൃഭാഷ പഠിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ച് സമുദായ നവീകരണത്തിനു ശ്രമിച്ച പരിഷ്കർത്താക്കൾക്കും മതപ്രചാരകർക്കും അറിയാമായിരുന്നു. ഈ ആശയങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവെച്ചവരിൽ പ്രധാനികളാണ് ജോർജ്ജ് മാത്തൻ, മക്തി തങ്ങൾ, ശ്രീനാരായണ ഗുരു, അയ്യൻകാളി എന്നിവർ.

മലയാള ഭാഷയ്ക്ക് ഒരു വ്യവഹാര പദവി കൈവരുന്നത് പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടോടെയാണ്. നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് പാശ്ചാത്യഭാഷാ ശക്തികളുടെ സ്വാധീനവും ഒരു കാരണമായി... 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭം മുതലാണ് ബ്രിട്ടനിൽ നിന്നും മിഷണറിമാർ കേരളത്തിൽ വന്നു പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചത്. ഇവരുടെ പ്രധാന ആസ്ഥാനം കോട്ടയമായിരുന്നു. ഈ മിഷണറി പ്രവർത്തകരിൽ നിന്നാണ് സമൂഹത്തിലെ സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള ആദ്യശ്രമങ്ങൾ തുടങ്ങിയത്. അതിനായി അവർ ആദ്യം സ്കൂളുകൾ സ്ഥാപിച്ചു. കൂടാതെ അച്ചടി നടപ്പാക്കിയതും ഇവർ തന്നെയായിരുന്നു. ഇത് വലിയൊരു വിപ്ലവത്തിനു തന്നെ കാരണമായി. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ നിഘണ്ടു, വ്യാകരണം എന്നിവയുടെ രചനകളിലാണ് അവർ വ്യാപൃതരായത്. ക്രിസ്തീയ വേദപുസ്തകം മലയാളത്തിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തതും മിഷണറി പ്രവർത്തകർ തന്നെയാണ്. വിദേശ മിഷണറിമാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഫലമായി, മി. ഫെൻ റവ. മാത്തൻ തുടങ്ങിയവർ ഉത്കൃഷ്ടമായ സാഹിത്യ സംരംഭങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു.

'മതപരമായ ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ മിഷണറിമാർക്ക് ഐക്യമുണ്ടെങ്കിലും സംസ്കാരം, ഭാഷ, സാഹിത്യം, പൊതുവിജ്ഞാനം, സാമൂഹികാദർശം തുടങ്ങിയവയിൽ വ്യത്യസ്ത കാഴ്ചപ്പാടായിരുന്നു. മിഷണറിമാരിൽ നാട്ടുകാരും വിദേശികളും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. നാട്ടുകാരായ കരിയാറ്റിൽ മല്പാൻ പാറേമ്മാക്കൽ തോമാകത്തനാർ, ജോർജ് മാത്തൻ തുടങ്ങിയവരും വിദേശികളായ മെനേസിസ്, റോസ് ബെയിലി, ഗുണ്ടർട്ട് എന്നിവരും ഇവരിൽ പ്രധാനികളാണ്. ഇവരുടെ പൊതുവായ ലക്ഷ്യം ക്രിസ്തുമത പ്രചാരണമായിരുന്നു. ഓരോ മിഷണറി ഗദ്യകൃതികൾക്കും വൈദേശികച്ചുവയെക്കാൾ നാടോടിച്ചുവയാണ് കൂടുതൽ ഉള്ളത്. കൂടാതെ മിഷണറി ഗദ്യത്തിന്റെ പ്രധാന സവിശേഷത വാമൊഴിയോടു പൊരുത്തപ്പെടുന്ന വരമൊഴി മിഷണറിമാർ വൈദേശിക ആശയാവലികൾ അവതരിപ്പിക്കാൻ ഭാഷയുടെ സാധ്യതകൾ പരമാവധി പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. വാമൊഴിയോടു ചേർന്നുപോകുന്ന വരമൊഴിയിലൂടെയാണ് അവർ ആശയങ്ങൾ പകർന്നുകൊടുത്തത്. പറച്ചിലിന്റെ ഭംഗിയെക്കാൾ പറയുന്ന കാര്യത്തിന്റെ കൃത്യതയിലും വ്യക്തതയിലും മിഷണറിമാർ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചു. ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലമായി ഗദ്യരചന ഭാഷാ വ്യവഹാരത്തിലെ മുഖ്യധാരയായി മാറുന്നത് മിഷണറി ഗദ്യത്തിലൂടെയാണ്.'

നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് പാശ്ചാത്യ ഭാഷകളുടെ സ്വാധീനവും ഒരു കാരണമായിരുന്നു. പാശ്ചാത്യ ഭാഷകളിൽ നിന്നും തർജ്ജമ മുഖേനയും മറ്റു പരകീയ പദങ്ങൾ ധാരാളം തത്ഭവ തത്സമ രൂപത്തിൽ മലയാളത്തിന് ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകൾ മാത്രമല്ല, ആംഗല ശൈലി പോലും നാം അതുപോലെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

'മതപ്രചരണ ലക്ഷ്യത്തോടെ നടത്തപ്പെട്ട ഈ സംരംഭങ്ങളിൽ വിപ്ലവകരമായ ഒരു മഹാസാദ്ധ്യതയും കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. സമൂഹത്തിന്റെ അധഃസ്ഥലത്തെ കേന്ദ്രമാക്കിയായിരുന്നു അവരുടെ സംരംഭങ്ങൾ. മുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ചലനാത്മകതയാണ് ഭാഷയുടെ വളർച്ചയ്ക്കുള്ള വളവും ജലവും എന്ന സത്യം തത്വത്തിലല്ലെങ്കിലും ഫലത്തിൽ ഈ പാതിരിമാർ പ്രയോഗക്ഷമമാക്കി. ഏതോ ത്രിശ്ശങ്കു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്ന ആട്ടക്കഥാകാരന്റേയും ചമ്പുകാരന്റേയും മലയാം സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്ന് വ്യതിരിക്തവും, കേരളത്തിന്റെ മണ്ണിന്റെ മണം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുമായ ഒരു മലയാള ഭാഷയ്ക്ക് പാതിരിമാർ നിരവധി വിദേശ ഭാഷകളിൽ അവഗാഹമുണ്ടായിരുന്ന ഇവർ കേരളീയ ജീവിതത്തിൽ നിന്നു പെറുക്കിയെടുത്ത പദങ്ങളെക്കൊണ്ടാണ് ഈ പുത്തൻ മലയാളത്തിന്റെ അടിത്തര കെട്ടിയത്. ചരിത്രപരമായി നോക്കുമ്പോൾ മതപ്രചരണവും പ്രവർത്തനവും അതിനുള്ള പ്രായോഗിക പരീക്ഷണ ശാലയായിരുന്നു.'

പാശ്ചാത്യ ഭാഷയുമായി കൂടുതൽ അടുക്കാൻ കേരളീയർക്ക് അവസരം ലഭിച്ചു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സാഹിത്യത്തിലെ ആധുനിക പ്രവണതകളും പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ അവയ്ക്കു കൈവന്ന അഭിവൃദ്ധിയും കേരളീയർക്ക് ഫലപ്രദമായ അറിവുകളാണ് നല്കിയത്. ഇവരുമായുള്ള സമ്പർക്കം കേരളീയർക്ക് വലിയ പരിവർത്തനമാണ് ഉണ്ടാക്കിയത്.

ആദ്യ ഘട്ടത്തിലെ ഭാഷാരീതിയുടെ ഏകദേശ രൂപം മനസ്സിലാക്കാൻ 'ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിലെ കാനോനകൾ' പരിശോധിച്ചാൽ മതി. ലത്തീൻ ഭാഷയിൽനിന്നും മലയാള ഭാഷയിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്തതാണ് ഇത്. കേരളത്തിലെ 'അന്ധവിശ്വാസ' ങ്ങളേയും 'അനാചാര'ങ്ങളേയും ഉന്മൂലനം ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി 1599 ൽ 'ഉദയംപേരൂർ പള്ളിയിൽ വെച്ച് ആർച്ചു ബിഷപ്പ് മെനസിസ് മെത്രാപ്പൊലീത്തയുടെ ആധിപത്യത്തിലായിരുന്നു ഈ സമ്മേളനം നടന്നത്. 153 വൈദികരും 671 ജന പ്രതിനിധികളും പങ്കെടുത്ത ഈ സമ്മേളനത്തിന്റെ തീരുമാനങ്ങളാണ് 'കാനോന'കളായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. ആ മഹാസമ്മേളനത്തിൽ ദ്വിഭാഷ പണ്ഡിതനായിരുന്ന യാക്കോ കത്തനാരാണ് കാനോനകൾ മലയാളത്തിലേക്ക് തർജ്ജമ ചെയ്തത്. അതുകൊണ്ട് ആ കാലഘട്ടത്തിലെ ഭാഷ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചു. സാധാരണക്കാരന്റെ വ്യവഹാരഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഭാഷാപരമായ നിരവധി പ്രത്യേകതകൾ ഉണ്ട്. ശുദ്ധ മലയാള പദങ്ങളോടൊപ്പം വൈദേശിക ഭാഷാ സമ്പർക്കംമൂലം വന്നുകയറിയ വിലക്ഷണ വിഭക്തിരൂപങ്ങളും പ്രാചീന ഭാഷാരൂപവും കാണാവുന്നതാണ്. പിൽക്കാലത്ത് സ്വതന്ത്ര വളർച്ചയെത്തിയ ആധുനിക മലയാള ഗദ്യശൈലിയുടെ ആരംഭമാണ് ഇവിടെ കാണുന്നത്.

ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായ മറ്റൊരു കൃതിയാണ് 'ഹോർത്തൂസ് മലബാറിക്കസ്'. സസ്യശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു കൃതിയാണ് ഇത്. വാന്റീഡ് എന്ന സായി

പ്പിന്റെ നേതൃത്വത്തിലാണ് ഈ കൃതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. അന്നത്തെ സർക്കാർ ഭാഷയിൽ നിന്നും ഭിന്നമല്ലാത്ത ഭാഷയാണ് 'ഹോർത്തൂസ് മലബാറിക്കസി'ൽ കാണുന്നതെന്നും മലയാള ഗദ്യരചനയുടെ ആദ്യഘട്ടത്തെ ഇതു കുറിക്കുന്നുവെന്നും ഡോ. പി.ജെ. തോമസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു."

ഭാരതത്തിലെത്തിയ പാശ്ചാത്യ മിഷണറിമാർ വിവിധ ഭാരതീയ ഭാഷകളിൽ പ്രാവീണ്യം നേടി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വിവിധ ഭാഷകളെക്കുറിച്ച് താരതമ്യ പഠനത്തിനും ശാസ്ത്രീയ വീക്ഷണത്തിനും വഴിതെളിച്ചു. തെലുങ്കു ഭാഷയിൽ ബ്രൗണും തമിഴിൽ വിൻസ്ളോയും, കന്നടയിൽ കിറ്റെലും, മലയാള ഭാഷയിൽ ഹെർമ്മൻ ഗുണ്ടർട്ടും ബെയ്‌ലിയും ഗണ്യ മായ സംഭാവനകൾ നൽകി. പോർച്ചുഗീസുകാർ, ഡച്ചുകാർ, ഇംഗ്ലീഷുകാർ എന്നിവരാണ് കേരളത്തിലെത്തിയ പാശ്ചാത്യർ. ഇവരിൽ പോർച്ചുഗീസുകാരും ഇംഗ്ലീഷുകാരുമാണ് വിദ്യാഭ്യാസ സാംസ്കാരിക മണ്ഡലത്തിൽ അവരുടെ കഴിവു തെളിയിച്ചത്.

ഗദ്യകൃതികൾ മതപ്രചരണാർത്ഥം രചിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത മിഷണറിമാർക്കു ബോദ്ധ്യമായി. റോമിലെ വിദ്യാകേന്ദ്രങ്ങളിൽ പഠിച്ചു വിജ്ഞാനവും പാണ്ഡിത്യവും നേടിയ മിഷണറിമാരാണ് കൊടുങ്ങല്ലൂർ, വാരാപ്പുഴ, കൊച്ചി, വൈപ്പിൻകോട്ട മുതലായ സെമിനാറുകളിൽ അന്നു ശിക്ഷണം നടത്തിവന്നിരുന്നത്. പൗരസ്ത്യ ഭാഷകൾ പഠിക്കു വാൻ അവർ അത്യന്തം ശ്രമിച്ചിരുന്നു.

ക്രിസ്തുവർഷം 16-ാം ശതകത്തിന്റെ അന്ത്യം മുതൽ 19-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെയുള്ള കാല ഘട്ടത്തിൽ മലയാള ഭാഷയെ ഇത്രയധികം പ്രൗഢമായ സാഹിത്യമാക്കിത്തീർക്കുന്ന തിൽ മിഷണറിമാർ വളരെയധികം പ്രയത്നിച്ചിരുന്നു. ഈ കാലഘട്ടത്തെ പൊതുവെ മിഷണറി മലയാള യുഗമെന്ന് അറിയപ്പെടുന്നു. മതപരിവർത്തനത്തോടൊപ്പം ഭാഷാ പഠനത്തിൽ തൽപ്പരരായിരുന്ന മിഷണറിമാർക്ക് ഭാഷാപഠനത്തിനു സഹായിക്കുന്ന ശാസ്ത്രീയമായൊരു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ വിഷയത്തെ സമർത്ഥമായി അതിജീവിച്ച മിഷണറിമാർ അടിസ്ഥാനപരമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളും നിഘണ്ടുക്കളും രചിക്കു ന്നതിൽ ആദ്യം താല്പര്യം കാണിച്ചു. സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും പരിജ്ഞാനം നേടിയ അർണോസ് പാതിരി മലയാലത്തിൽ 'ഗ്രന്ഥ ഭാഷയുടെ വ്യാകരണവും, നിഘണ്ടുവും രചിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനകൃതി 'ചതുരന്ത്യം' എന്ന കാവ്യമാമ്. ഇതു കൂടാതെ 'മലയാളം-പോർച്ചുഗീസ് നിഘണ്ടു', 'യുധിഷ്ഠിര വിജയം', 'മശിഹാചരിതം', 'പുത്തൻപാത', ഉമ്മാപർവ്വം' എന്നിവയും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ബഹുഭാഷാ പണ്ഡിതനായ പൗലിനോസ് പാതിരി കർമ്മലീത്താ സഭയിൽ അംഗമാ യിച്ചേർന്ന് വേദ പ്രചാരണത്തിനായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയിൽ എത്തിയത്. 17777-ൽ വാരാപ്പുഴ താമസമുറപ്പിച്ച തിരുവിതാംകൂർ രാജാക്കന്മാരുമായി ഉണ്ടായിരുന്ന ബന്ധംമൂലം മിഷണറിമാർക്ക് കുറേ ഭൂമി കരമൊഴിവാക്കി കൊടുത്തു. അനേകം പദ്യ കൃതികളും ഗദ്യ ഗ്രന്ഥങ്ങളും രചിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മലയാള വ്യാകരണവും, മലയാണ്മ ലത്തീൻ - ഇംഗ്ലീഷ് അകാരാദി' എന്ന നിഘണ്ടുവും പ്രത്യേക പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവയാണ്. വേദാഷൾഗുണം, ത്രേസ്യാചരിതം എന്നിവ പ്രധാന കവിതകളാണ്. മലയാളത്തിലെ

പഴഞ്ചൊല്ലുകളെ അധികരിച്ച് അദ്ദേഹമെഴുതിയ ഗ്രന്ഥമാണ് 'Adagia Malabarica' ലത്തീൻ പരിഭാഷയോടുകൂടി നൂറിലധികം പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ ചേർത്തിരിക്കുന്ന ഈ കൃതിയിലെ ആദ്യത്തെ വാക്യം 'പഴഞ്ചൊല്ലിൽ പൊളിയുണ്ടെങ്കിൽ പാലും കയ്ക്കും' എന്നതാണ്.

മലയാളത്തിന്, സംസ്കൃതത്തിലും ചില യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിലുമാണ് ആദ്യകാലത്ത് വ്യാകരണങ്ങൾ ഉണ്ടായത്. മിഷണറിമാരുടെ ആഗമനത്തിനു മുമ്പ് സംസ്കൃതത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട 'ലീലാതിലകം' മാത്രമായിരുന്നു പ്രാമാണിക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നത് മിഷണറിമാരെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു വലിയ പ്രശ്നം തന്നെയായിരുന്നു. ഈ ഒരു പ്രശ്നം തന്നെയായിരുന്നു. ഈ ഒരു പ്രശ്നം ഒരു പരിധിവരെ ഇല്ലാതാക്കിയത് മിഷണറിമാരാണ് എന്ന് പറയേണ്ടിവരും.

1543-ൽ ദക്ഷിണ തിരുവിതാംകൂറിൽ ക്രിസ്തുമതം പ്രചരിപ്പിച്ച സെന്റ് ഫ്രാൻസിസ് സേവിയരുടെ സഹപ്രവർത്തകനായിരുന്ന എന്റിഗ്വെസ് എന്ന പാതിരി മലബാർ ഭാഷയ്ക്ക് എഴുതിയ വ്യാകരണമായിരിക്കണം മിഷണറിമാരുടെ പ്രഥമ വ്യാകരണ ഗ്രന്ഥം. യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിലും മലയാളത്തിലും ഭാഷയ്ക്കുവേണ്ടി വ്യാകരണ കൃതികളെഴുതിയ പാശ്ചാത്യരിൽ ആഞ്ചലോ ഫ്രാൻസിസ് മെത്രാപ്പൊലീത്താ, ഫാറോസ് പാതിരി, റവ. ജോസഫ് പിറ്റ്, ഡോ. ഹെർമ്മൻ ഗുണ്ടർട്ട്, റോബർട്ട് ഡ്രമണ്ട്, എഫ്. സ്പ്രിംഗ്, ഗാർത്തവേറ്റ് എന്നിവരെ വിസ്മരിക്കാനാവില്ല.

'പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഒരു കർമ്മലീത്താ പാതിരിയായി കേരളത്തിൽ വന്നുചേർന്ന ആഞ്ചലോ ഫ്രാൻസിസ് 1700-നും 1712-നും മദ്ധ്യേ രചിച്ച വ്യാകരണമാണ് ഭാഷയിലെ വ്യാകരണമെന്നഭിപ്രായപ്പെടുന്ന പണ്ഡിതന്മാരും ഉണ്ട്.' 1775- ൽ ഫാറോസ് പാതിരി ഒരു മലയാള വ്യാകരണം രചിക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന് തമിഴ് ഭാഷയിലും പരിജ്ഞാനം നേടിയിരുന്നു. വ്യാകരണം കൂടാതെ ഒരു നിഘണ്ടുവും രചിക്കുകയുണ്ടായി. 1799 ൽ ബോംബെയിലെ കുറിയർ പ്രസ്സിൽ അച്ചടിച്ച 'മലയാള ഭാഷയുടെ വ്യാകരണം' റോബർട്ട് ഡ്രമ്മണ്ടാണ് രചിച്ചത്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ചർച്ച് മിഷണറി സമൂഹത്തിന്റെ അംഗമായിരുന്ന ജോസഫ് പിറ്റ് 1833-ൽ ഒരു വ്യാകരണം ഗ്രന്ഥമെഴുതി. പിന്നീട് 1851-ൽ ഒരു വ്യാകരണ ഗ്രന്ഥം മലയാളികൾക്ക് സംഭാവന ചെയ്തത് 'ഹെർമ്മൻ ഗുണ്ടർട്ടാണ്' ഭാഷയിലെ ഒരു പ്രാമാണിക വ്യാകരണാകൃതിയായി പണ്ഡിതന്മാർ ഇതിനെ പരിഗണിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യാകരണ കൃതിയാണ് 'മലയാള ഭാഷാവ്യാകരണം' എ.ആർ. രാജരാജവർമ്മ കേരളപാണിനീയത്തിന്റെ രചനയ്ക്ക് അവലംബമായി ഉപയോഗിച്ചത് ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ വ്യാകരണകൃതിയാണ്. മദിരാശി സംസ്ഥാനത്തിലെ സ്കൂൾ ഇൻസ്പെക്ടറായിരുന്ന എൻ. ഗാർത്തുവേറ്റ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള 'വ്യാകരണ ചോദ്യോത്തരം', ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ വ്യാകരണ കൃതിയെ പരിഷ്കരിച്ചു വിപുലീകരിച്ചതാണ്. അയർലൻഡിൽ ജനിച്ച മദ്രാസിൽ വന്ന് മിഷണറി പ്രവർത്തനം നടത്തിയ 'റോബർട്ട് കാൻഡ്വൽ' എഴുതിയ കൃതിയാണ് 'ദ്രാവിഡ ഭാഷകളുടെ താരതമ്യ വ്യാകരണം'. 1799 -ൽ റോബർട്ട് ഡ്രമണ്ടും 1839-ൽ സ്പ്രിംഗും വ്യാകരണ സംബന്ധമായ ലഘുഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ കൃതികളെല്ലാം തന്നെ നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും പുതിയ വീക്ഷണത്തിനും വളർച്ചയ്ക്കും കാരണമായി.

നിഘണ്ടുകളുടെ അഭാവവും മലയാള ഭാഷാ പഠനത്തിന് മിഷണറിമാർക്ക് വളരെയധികം ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാക്കി. ഗുണ്ടർട്ടിനെക്കാൾ മുൻപെത്തിയ ബെഞ്ചമിൻ ബെയിലി ഭാഷയെ കുറവു പരിഹരിക്കുവാൻ പ്രയത്നിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി 1846-ൽ മലയാളം -ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടുവും, 1849 ഇംഗ്ലീഷ്-മലയാളം നിഘണ്ടുവും ബെയ്‌ലി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന് ഇത്രമാത്രം പ്രാധാന്യം ലഭിക്കാൻ കാരണം അച്ചടിയുടെ രംഗത്ത് അദ്ദേഹം നൽകിയ സംഭാവനകളാണ്. 1872 ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ മലയാളം-ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഈ കൃതി വ്യാകരണത്തിന് കിട്ടിയ വലിയൊരു സംഭാവനയാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഭാഷയുടെ അടിത്തറ ഉറപ്പിച്ച മിഷണറിമാരിൽ പ്രധാനികളാണ്. 1867 വരെ കോട്ടയം സി.എം.എസ്. കോളേജിൽ പ്രിൻസിപ്പലായിരുന്ന റവ. റിച്ചാർഡ് കോളിൻസ് രചിച്ച നിഘണ്ടുവാണ് മലയാള നിഘണ്ടു.' കൂടാതെ ആദ്യത്തെ ഏകഭാഷാ നിഘണ്ടു എന്ന പ്രത്യേകതയും ഈ കൃതിക്കുണ്ട്.

അച്ചടിയുടെ കാര്യത്തിലും മിഷണറിമാരാണ് മാർഗ്ഗദർശനം നൽകിയത്. 1577-ൽ ജെസ്യൂട്ട് പാതിരിമാർ ഗോവയിൽ ഒരു അച്ചടിശാല സ്ഥാപിച്ചു. 'ക്രിസ്തീയവേദോപദേശം' എന്ന കൃതി അവിടെ അച്ചടിച്ചു. മലയാളം അച്ചുകൾ ഉണ്ടാക്കിയാണ് അച്ചടിച്ചത്. 1772-ൽ ക്ലമന്റ് പാതിരി സംക്ഷേപവേദാർത്ഥം റോമിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചു. ഇത് മുദ്രണ വിദ്യയിലെ ഒരു നവീന കാൽവെപ്പായി കരുതാം. ക്രിസ്തുമത സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ ഒരു വിവരണമാണ് ഈ കൃതിയിലെ ഉള്ളടക്കം. എ.ഡി. 1811-ൽ ഇന്ത്യയിൽ മലയാളം അച്ചടി ആദ്യമായി നടന്നത് ബോംബെയിലെ കുറിയർ പ്രസ്സിലാണ്. അക്ഷരങ്ങൾ കൊത്തിയുണ്ടാക്കിയാണ് അച്ചടിച്ചത്. ആദ്യം അച്ചടിച്ചത് സുവിശേഷങ്ങളായിരുന്നു.

വിജ്ഞാനം പകരുന്നതിൽ വലിയ പങ്കുവഹിച്ച മാധ്യമമാണ് പത്രമാസികകൾ. കേരളത്തിലെ പത്രപ്രവർത്തനത്തിന് ഒരു നൂറ്റാണ്ടിൽപരം വർഷത്തെ ചരിത്രമുണ്ട്. ക്രൈസ്തവ മിഷണറിമാർ തന്നെയാണ് ഈ സംരംഭത്തിന്റെയും മാർഗ്ഗദർശികൾ. പത്രപ്രവർത്തന രംഗത്ത് തന്റേതായ വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിച്ചതിൽ പ്രധാനികൾ ഗുണ്ടർട്ടും, ബെയിലിയുമായിരുന്നു. 'രാജ്യസമാചാരം' എന്ന പേരിലാണ് ആദ്യത്തെ പത്രമാസിക പുറത്തുവന്നത്. ഇതിന്റെ പത്രാധിപർ ഹെർമ്മൻ ഗുണ്ടർട്ടായിരുന്നു. കല്ലച്ചിലായിരുന്നു അച്ചടിച്ചിരുന്നത്. ബാസൽ മിഷന്റെ പ്രവർത്തന കേന്ദ്രമായിരുന്ന തലശ്ശേരി ഇല്ലിക്കുന്നിൽ നിന്നും 1847 ജൂണിലാണ് രാജ്യസമാചാരം പുറത്തുവന്നത്. പശ്ചിമോദയമാണ് രണ്ടാമത്തെ വൃത്താന്തപത്രം. 1847 ഒക്ടോബറിലാണ് ഈ പത്രം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്.

കോട്ടയം കേന്ദ്രമാക്കി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചർച്ചു മിഷണറിയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണമാണ് 'ജ്ഞാനനിക്ഷേപം'. 1848 ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ ഈ പത്രം മൂന്നാമത്തെ വൃത്താന്തപത്രമാണ്. ജ്ഞാന നിക്ഷേപമാണ് അച്ചടിച്ച ഒന്നാമത്തെ മാസിക. നാട്ടുവർത്തമാനങ്ങളും സർക്കാർ അറിയിപ്പുകളും ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച മാസിക എന്ന നിലയ്ക്കും ജ്ഞാനനിക്ഷേപത്തിന് പത്രമാസികാ ചരിത്രത്തിൽ വലിയ പ്രാധാന്യമാണുള്ളത്. ഈ പത്രത്തിന് ഭാഷാപരമായ നിരവധി പ്രത്യേകതകളും ഉണ്ട്. ദീർഘാക്ഷരങ്ങൾക്ക് പകരം ഹ്രസ്വാക്ഷരങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. 'ഉ' കാരണത്തിന്റെ പ്രായേണയുള്ള ലോപം എന്നിവയാണ്.

ലാറ്റിൻ, ഇംഗ്ലീഷ്, സുറിയാനി മുതലായ ഭാഷയുമായുള്ള ബന്ധം കാരണം പാശ്ചാത്യ മിഷണറിമാരുടെ ഭാഷയുടെ മേൻമകൾ ആ കാലഘട്ടത്തിലെ ഓരോ കൃതിയിലും വ്യക്തമാണ്. കേരള പാണിനീയത്തിന്റെ കർത്താവായ എ.ആർ. രാജരാജവർമ്മയ്ക്കുപോലും വസ്തുനിഷ്ഠമായ ഭാഷാപഠനത്തിന് വഴിതെളിച്ചത് മിഷണറിമാരാണ്. മൂന്ന് നൂറ്റാണ്ടുകൾ നമ്മുടെ ഭാഷയെ ധന്യമാക്കിയ മിഷണറിമാരുടെ ഭാഷാ സേവനങ്ങൾ വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല.

മാതൃഭാഷ

മാതൃഭാഷ എന്നത് ഒരു ജനിതക സങ്കല്പമല്ല, സാമൂഹ്യമായ സങ്കല്പമാണ്.

മറ്റുള്ള ഭാഷകൾ കേവലം ധാത്രമാർ

മർത്യന് പെറ്റമ്മ തൻ ഭാഷ താൻ.

ദേശീയ സമരത്തിന്റെ മൂല്യം ഉൾക്കൊണ്ട് വള്ളത്തോൾ എഴുതിയ ഈ വരികൾ മാതൃഭാഷയെ നിർവ്വചിക്കാൻ പലരും ഉപയോഗിക്കുന്നു. പെറ്റമ്മയും പോറ്റമ്മയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം തന്നെയാണ് ഇവിടെ വിശദീകരിക്കുന്നത്.

മാതൃഭാഷയുടെ നവോത്ഥാനവും ജനാധിപത്യവും തമ്മിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ബന്ധം സൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത് കേരളത്തിലാണ്. ഭക്തിപ്രസ്ഥാനകാലത്തു തന്നെ മലയാളം കേരളത്തിൽ ഹിന്ദുക്കളുടെയും മുസ്ലിംകളുടെയും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയും ഭക്തിയുടെ ഭാഷയായിരുന്നു. മാതൃഭാഷ ഒരു നവോത്ഥാന സങ്കല്പമാണ്. നവോത്ഥാനത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ സാമ്പത്തിക സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക തലങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന സങ്കല്പമാണ്. 'ഏതു ഭാഷയാണോ ശിശു തൊട്ടടുത്ത സാഹചര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ആർജ്ജിക്കുന്നത് ആ ഭാഷയ്ക്ക് മാതൃഭാഷ 2' വ്യക്തിപരിസരമല്ല, സാമൂഹ്യപരിസരമാണ് ഭാഷയെ മാതൃഭാഷയാക്കുന്നതെന്നു പറയാം.

ലോക നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ആദ്യ നായകനായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന ദാന്തെയാണ് മാതൃഭാഷയെ സാമൂഹ്യമായ അർത്ഥത്തിൽ ആദ്യമായി നിർവ്വചിച്ചത്. 'ഡിവൾഗാരി ഇലക്വൻഷ്യ' (1306/529) എന്ന പ്രബന്ധത്തിലാണ് ദാന്തെ ഇക്കാര്യം പറയുന്നത്. ഏതൊരു ഭാഷയാണോ നാം ശിശുക്കളായിരുന്ന കാലത്ത് നമ്മുടെ ആയമാർ നമ്മോട് സംസാരിച്ചിരുന്നത് ആ ഭാഷയാണ് മാതൃഭാഷ എന്നാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്. ഭാഷ ബോധപൂർവ്വമായ പ്രക്രിയ മാത്രമാണ് എന്ന് ധരിക്കുന്നവരാണ് അന്യഭാഷ മാതൃഭാഷയും തമ്മിൽ ഭേദമില്ല എന്നു കരുതുന്നത്. മാതൃഭാഷാപരമായ വിദ്യാഭ്യാസം വൈകാരികമായ വിദ്യാഭ്യാസമാണ്.

മാതൃഭാഷയും സംസ്ക്കാരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം

ഏതൊരു വ്യക്തിക്കും ഭാഷയുമായുള്ള ബന്ധം ജീവിത വ്യവഹാരത്തിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. വ്യക്തിയും ഭാഷയും ഒരു നാണയത്തിന്റെ ഇരുവശം പോലെയാണ്. ഭാഷ ജീവിതത്തിന്റെ സമസ്ത മേഖലകളേയും സ്പർശിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വസ്തുലോകത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പോലെ ഓരോ മനുഷ്യന്റെ വൈകാരിക തലത്തെയും ഉൾക്കൊള്ളാൻ പര്യാപ്തമാണ്.

ഭാഷ ഒരു വികാരമാണ്, അതു കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്ന ഒരു വികാരം. മലയാളിക്കു മലയാളിയോട്, തമിഴന് തമിഴിനോട്, ബംഗാളിക്ക് ബംഗാളിയോട് തോന്നുന്ന ഈ അടുപ്പത്തിന് കാരണം ഭാഷയുടെ ഈ വൈകാരികത തന്നെയാണ്. ഓരോ ഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന ജനങ്ങൾ തമ്മിൽ തമ്മിലുള്ള വൈകാരികമായ ചേർച്ചയ്ക്കു കാരണം അവർ ഒരേ സംസ്കാരമുള്ളവരാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഭാഷ സംസ്കാരമാണെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം.

ഭാഷയും സംസ്ക്കാരവും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ബന്ധമാണ് ഉള്ളത്. തൊഴിലും ആചാരവും അനുഷ്ഠാനവും ജീവിതവും തുടങ്ങി സമസ്ത മേഖലകളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് സംസ്ക്കാരം. ജീവിതമാണ് സംസ്ക്കാരത്തിന് ആധാരം. ഈ ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് നാം അകലുമ്പോൾ സംസ്ക്കാരത്തിൽ നിന്ന് അകലുന്നു. സംസ്ക്കാരത്തിൽ നിന്നുള്ള നമ്മുടെ ഈ അകൽച്ച ഭാഷയിൽ നിന്നുള്ള അകൽച്ചയ്ക്ക് കാരണമാണ്. ജീവിതവും ഭാഷയും സംസ്ക്കാരവും നിരന്തരം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഭാഷയ്ക്ക് ഒരു സാമ്രാജ്യം സൃഷ്ടിക്കുവാനുള്ള കഴിവുതന്നെയുണ്ട്. പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യത്തോടെ വ്യക്തിയുമായുള്ള ബന്ധം, പ്രാഥമിക പരിഗണനയായി മാറിയതോടെ ഭാഷ മാതൃഭാഷയായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു എന്നുതന്നെ പറയാം.

ശ്രേഷ്ഠഭാഷയായ മലയാളം നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയാണ്. മാതാവിന്റെ സ്നേഹ വാത്സല്യവും മുലപ്പാലിന്റെ മാധുര്യവും വൈശിഷ്ട്യവും അതിനുണ്ട്. ഓരോ വ്യക്തിക്കും അവൻ ജീവിക്കുന്ന പരിസരത്തുനിന്നും ആർജ്ജിച്ചെടുക്കുന്നതാണ് അവന്റെ മാതൃഭാഷ. എന്നാൽ മറ്റു ഭാഷയെല്ലാം രണ്ടാംതരമാണ് എന്നു പറയുന്നത് ശരിയല്ല. ഓരോ വ്യക്തിക്കും അവന്റെ പുരോഗതിയ്ക്ക് അന്യഭാഷ സ്വാംശീകരിക്കാം. അത് ഈ സ്വാംശീകരണം മാതൃഭാഷയുടെ പുരോഗതിക്ക് സഹായിക്കുന്നു. മിഷണറി പ്രവർത്തകനായ ജോർജ്ജ് മാത്തൻ മാതൃഭാഷാ പഠനത്തിന്റെ ആവശ്യകത മുമ്പെ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു.

മലയാള സാഹിത്യത്തിനു ശക്തമായ ഒരടിത്തറ പാകിയത് റവ. ജോർജ് മാത്തനാണ്. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹ്യവും സാംസ്ക്കാരികവും മതപരവും വിദ്യാഭ്യാസപരവുമായ മേഖലകളിൽ നിരവധി പരിവർത്തനങ്ങളാണ് സംഭവിച്ചത്. അതിന് വിദേശികളും സ്വദേശികളുമായ മിഷണറിമാർ കാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. 'പാറമ്മേക്കാൽ തോമ്മാക്കത്തനാർ നട്ടതും ഡോ. ഗുണ്ടർട്ട് മുതൽപേർ നനച്ചതുമായ ആധുനിക മലയാള ഗദ്യശൈലി വളർന്നു പുഷ്ടി പ്രാപിച്ചത് റവ. ജോർജ് മാത്തൻ പാതിരിയുടെ കരലാളനങ്ങളാലാണ്.'12 ആധ്യാത്മിക രംഗത്തായിരുന്നു മാത്തൻ ആദ്യം പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത്. 1868-ൽ മലയാള ഭാഷയുടെ ഉന്നതിക്കുവേണ്ടി ആയില്യം തിരുന്നാൾ മഹാരാജാവും മന്ത്രി മാധവരായരും കൂടി ആവിഷ്ക്കരിച്ച ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസ രീതി നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിന് ജോർജു മാത്തനും വലിയൊരു പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്യ വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയ വ്യക്തിയായിരുന്നു ജോർജ് മാത്തൻ. അദ്ദേഹം നേടിയെടുത്ത അറിവുകളെ സ്വാശീകരിച്ച് സ്വന്തമായ ഒരു ശൈലിയിലൂടെ കാര്യങ്ങൾ നാട്ടുകാർക്ക് പകർന്നുകൊടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ പ്രവർത്തന ഫലമായാണ് ഒട്ടനവധി കൃതികൾ സാഹിത്യലോകത്തിന് ലഭിച്ചത്. 'പാശ്ചാത്യ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ഒരു ഗദ്യപദ്ധതി ഭാഷയിൽ രൂഢമൂല

മാകത്തക്കവണ്ണം വിവിധ വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചു പുസ്തകങ്ങളും ഉപന്യാസങ്ങളും രചിച്ച ഒന്നാമത്തെ കേരളീയൻ അദ്ദേഹമാണ്.'

ജോർജ് മാത്തന്റെ ലഘു ജീവചരിത്രം

റവറന്റ് ജോർജ് മാത്തൻ 1819 സെപ്തംബർ 25 ന് തെക്കേക്കര എന്ന സ്ഥലത്തു ജനിച്ചു. ശൈശവത്തിൽ തന്നെ അച്ഛൻ മരിച്ചു. കത്തനാരായ അമ്മാവനായിരുന്നു വളർത്തിയത്. അവർ ജോർജ് മാത്തനു വേണ്ട വിദ്യാഭ്യാസം നൽകി. പിന്നീട് സിറിയൻ പള്ളിയിൽ സബ് ഡീക്കനായി നിയമനം ലഭിച്ചു. 1837 കാലഘട്ടത്തിൽ കോട്ടയം കോളേജിൽ പ്രവർത്തിച്ചു. അവിടുത്തെ പ്രിൻസിപ്പൽ റവറണ്ട് പിറ്റ് സായിപ്പ് അദ്ദേഹത്തെ മദ്രാസിൽ പഠിക്കുന്നതിനായി അയച്ചു. മദ്രാസ് മിഷ്യനിൽ തിയോളജിക്കൽ പാഠശാലയിൽ കുറേനാൾ പഠിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ്, ലാറ്റിൻ ഭാഷകളിലും തിയോളജിയിലും ഗണിത ശാസ്ത്രത്തിലും അദ്ദേഹം പാണ്ഡിത്യം തെളിയിച്ചു. 1844-ൽ അദ്ദേഹത്തെ ബിഷോപ്പ് സ്പെൻഡർ ഡീക്കനായി അവരോധിച്ചു. മദ്രാസിൽ നിന്നു തിരിച്ചെത്തിയ ജോർജ് മാത്തനെ മൂന്നുവർഷം മാവേലിക്കരയുടെ പ്രീസ്റ്റായി നിയമിച്ചു. പിന്നീട് കുറച്ചു കാലങ്ങൾക്കുശേഷം കോട്ടയം കേംബ്രിഡ്ജ് നിക്കൽസൻ പാഠശാലയിൽ ആക്റ്റിംഗ് പ്രിൻസിപ്പലായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ഈ കാലത്താണ് മാത്തൻ തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻജിയെയും മറ്റും പരിചയപ്പെടുന്നത്. 1869-ൽ മദ്രാസിൽ ലാർഡ് ബിഷോപ്പ് ചാപ്ലനായി അവരോധിച്ചു. നിരവധി മേഖലയിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന മാത്തൻ 1870 മാർച്ച് 4 ന് അന്തരിച്ചു.

ജോർജ് മാത്തന്റെ പ്രധാന കൃതികൾ

ജോർജ് മാത്തൻ പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവും മതപരവും വിദ്യാഭ്യാസപരവുമായ മേഖലകളിൽ വിപ്ലവകരമായ മാറ്റം സൃഷ്ടിച്ച പ്രതിഭയായിരുന്നു. ആധുനിക മലയാള ശൈലി വളർന്നു വികസിച്ചത് മാത്തന്റെ കാലത്തായിരുന്നു. ആദ്യകാലത്ത് അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നത് അധ്യാത്മിക കാര്യങ്ങളിലായിരുന്നു.

1860 നും 1870 നും ഇടയ്ക്കാണ് അദ്ദേഹം സാഹിത്യ രചനയിൽ വ്യാപൃതനായത്. സത്യവാദഖേടം (1861), മലയാഴ്മയുടെ വ്യാകരണം (1863), സംയുക്തി (1866), ബാലാഭ്യസനം (1867) എന്നിവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന കൃതികൾ. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പുറമെ കോട്ടയം കോളേജ് മാസികയായ വിദ്യാസംഗ്രഹത്തിൽ സൻമാർഗ്ഗോപദേശം (1864), സാധാരണ ചികിത്സാശാല (1864), അന്തരീക്ഷം (1865), ഭൂമി ഉരുണ്ടതാകുന്നു (1865) കൊഴുമുതലാണ്മ (1865) എന്നീ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് ലേഖനങ്ങളും എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. മതപ്രചരണം മാത്രമായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഭാഷയുടെ ഉന്നമനത്തിനു വേണ്ടിയും മലയാളിയെ ആധുനീകരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയും അദ്ദേഹം വളരെയധികം പ്രയത്നിച്ചു.

കേരളത്തിന്റെ ആധുനീകരണത്തിന്റെയും നവോത്ഥാനത്തിന്റെയും ഘട്ടത്തിൽ തന്നെ മാതൃഭാഷയുടെ പ്രസക്തി ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. മാത്തൻ മലയാള ഭാഷയുടെ പ്രാധാന്യ

ത്തെക്കുറിച്ചും മലയാളം പഠിക്കേണ്ട ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാലാഭ്യാസനത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. 1867-ലാണ് 'ബാലാഭ്യാസനം' എന്ന പ്രഭാഷണ ലേഖനം എഴുതുന്നത്. അതിൽ മാതൃഭാഷയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ച് പറയുന്നുണ്ട്. 1867-ലാണ് 'ബാലാഭ്യാസം' എന്ന പ്രഭാഷണ ലേഖനം എഴുതുന്നത്. അതിൽ മാതൃഭാഷയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ച് പറയുന്നുണ്ട്. അന്യഭാഷയിലൂടെയുള്ള പഠനം വളഞ്ഞതും അധ്വാനമേറിയതും കൃത്രിമവുമാണെന്ന് അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഓരോ ഗ്രന്ഥത്തിലും ഭാഷയിലും സംസ്കാരത്തിലും അടിയുറച്ച വീക്ഷണങ്ങളും ആശയങ്ങളും അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

കോടതികളിലെ ഭാഷയും മലയാളമാകണമെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നുണ്ട്. അന്യഭാഷയിലൂടെയുള്ള പഠനം പ്രയാസമേറിയതും അധ്വാനമേറിയതുമാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്. "അധ്വാനവും പഠനവും കൂടാതെ മാതൃഭാഷയിൽ അറിവുണ്ട്. മാവേലിക്കര നിന്നു ഇവിടേക്കു കരുനാഗപ്പള്ളിയിൽകൂടെ നേർവഴിയെ വരാനാകുമ്പോൾ കാർത്തികപ്പള്ളിയിൽ കൂടെ എന്തിനു ചുറ്റുന്നു. അന്യഭാഷ പഠിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിവരുന്ന സമയത്തെ ഉപകാരമുള്ള കാര്യങ്ങളെ വശമാക്കുന്നതിൽ ചിലവിടാമല്ലോ" (ബാലാഭ്യാസനം) കൂടാതെ ഭാഷാശാസ്ത്രപരവും മനഃശാസ്ത്രപരവുമായ നിർണായകമായ കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് മാത്തൻ പറയുകയുണ്ടായി. ഭാഷയുടെ രണ്ടുതരം അർത്ഥത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സിദ്ധാന്തമാണിത്. 'എല്ലാ ഭാഷയിലും ചില മൊഴികൾക്കു പദാർത്ഥം കൂടാതെ ഭാവാർത്ഥവുമുണ്ട്. ചെറുക്കൻ എന്നും ബാലൻ എന്നുമുള്ള നാമങ്ങൾക്കു പദാർത്ഥം ഒന്നുവെന്നുവരികിലും ചെറുക്കൻ എന്നതിൽ ഒരു നിന്ദാഭാവവും കൂടെ മനസ്സിൽ ഉളവാകുന്നു. അങ്ങനെ തന്നെ അമ്മ എന്നും മാതാവു എന്നുമുള്ളവ പദാർത്ഥത്തിൽ തുല്യം തന്നെയെങ്കിലും ഭാവാർത്ഥപ്രകാരം അമ്മ എന്നതിൽ മാനവും ആകുന്നു. ഉള്ളിൽ അധികമായി ഉദിക്കുന്നതു ഇതുപോലുള്ള ഭാവാർത്ഥങ്ങൾ കൊച്ചിലേ കേട്ടുശീലിച്ചിരിക്കുന്ന ജന്മ ഭാഷാപദങ്ങളോടു അല്ലാതെ അഭ്യസനത്താൽ വശമാകുന്ന അന്യഭാഷയിൽ മൊഴികളോടു ചിന്തയിൽ അനുഭവപ്പെട്ടു വരികയില്ല. ആകയാൽ ദേഷ്യത്തോടു വെറുപ്പും ഗുണത്തോടു സ്നേഹവും വലിപ്പത്തോടു മാനവും ആപത്തോടു ഭയവും ഇങ്ങനെയുള്ള വികാരങ്ങളെ മനസ്സിൽ ഉദിപ്പിക്കുന്നതിനു അന്യഭാഷ ജന്മ ഭാഷയോളം ഫലിക്കയില്ല എന്നതു തെളിവുതന്നെ. എന്നാൽ അഭ്യസനത്തിന്റെ മുഖ്യസാധ്യം വിദ്യാവർദ്ധനം അല്ല, സുശീലനമാകയാൽ ഇങ്ങനത്തെ ഫലം കുറവായിരിക്കുന്നതു വലിയ ഊനതയല്ലോ3' ഇന്നും മാതൃഭാഷാ മാധ്യമ പഠനത്തിന് വേണ്ടിയുള്ള ശക്തമായ വാദമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ലേഖനം നിലകൊള്ളുന്നുണ്ട്. മാതൃഭാഷയുടെ ശക്തിയെയും സൗന്ദര്യത്തെയും ജോർജ് മാത്തൻ തിരിച്ചറിയുകയും അതിനെ അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. മാതൃഭാഷ എന്നത് ഒരു ശിശുവിന്റെ ഭാവപരവും സാംസ്കാരികവുമായ അവയവമാണെന്ന് വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അന്യഭാഷയിൽ എത്ര പരിശീലനം നേടിയാലും ആ ഭാഷയിലെ വൈകാരികമായ അനുഭൂതിയുടെ തലം മാതൃഭാഷയിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്നതുപോലെയാവില്ല. മറ്റു ഭാഷകൾ നന്നായി മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും പഠിക്കുന്നതിനും മാതൃഭാഷയിലെ പരിജ്ഞാനമാണ്

ആദ്യം വേണ്ടത്. അതിനുശേഷം ഏതു ഭാഷയും അനായാസം പഠിക്കാൻ കഴിയും. ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്ക് മാതൃഭാഷയിലൂടെയുള്ള പഠനമാണ് ആവശ്യമെന്ന് അദ്ദേഹം അടിവരയിട്ടുറപ്പിക്കുന്നു.

മക്തി തങ്ങൾ (1847 – 1812)

കാലഗണന നോക്കിയാൽ മാത്തനുശേഷം വന്നെത്തിയ നവോത്ഥാന നായകൻമാരിൽ ഒരാളാണ് സനാവുല്ല മുക്തി തങ്ങൾ. അദ്ദേഹം മാതൃഭാഷയുടെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കുകയും അവിടുത്തെ മുസ്ലിം ജനതയോട് മലയാളം പഠിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സങ്കല്പമനുസരിച്ച് ഒരു നല്ല വിശ്വാസി ആകണമെങ്കിൽ മാതൃഭാഷ നന്നായി പഠിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. മാതൃഭാഷയിൽ പരിജ്ഞാനം ഇല്ലാതായാൽ ഉണ്ടാവുന്ന ദോഷത്തെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. അറബി മാത്രം പഠിച്ചാൽ അറബിയിലോ, മലയാളത്തിലോ എഴുതാൻ കഴിയാതെ വരുന്നു. കൂടാതെ ഒരു സദസ്സിൽ തെറ്റുകൂടാതെ സംസാരിക്കാനുള്ള കഴിവും ഇല്ലാതാവുന്നു. മലയാളം പഠിക്കുന്നതിൽ മത വിരോധം ഉണ്ടെന്നുള്ള ധാരണ അഹങ്കാരമാണെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു.

ശ്രീനാരായണഗുരു (1856 – 1928)

'മതമേതായാലും മനുഷ്യൻ നന്നായാൽ മതി' എന്ന ആസയത്തിന്റെ വക്താവാണ് ശ്രീനാരായണഗുരു. ക്രിസ്തീയ സമുദായത്തോട് ജോർജ്ജ് മാത്തനും മുസ്ലിം സമുദായത്തോട് മക്തി തങ്ങളും ഉദ്ബോധിപ്പിച്ച ആശയങ്ങൾ തന്നെയാണ് ശ്രീനാരായണ ഗുരുവിന് ഹിന്ദു സമുദായത്തോട് പറഞ്ഞതും. 1888-ൽ ശ്രീനാരായണഗുരു അരുവിപ്പുറത്ത് ശിവപ്രതിഷ്ഠ നടത്തിയതോടെയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നവോത്ഥാന സങ്കല്പങ്ങൾ ശക്തിയാർജ്ജിച്ചത്. ഏതു ഭാഷയിൽ കൂടിയാലും വിദ്യാഭ്യാസം വേണമെന്ന് ഗുരുവിന് നിർബന്ധം ഉണ്ടായിരുന്നു. മാതൃഭാഷയിൽ പ്രാവീണ്യം നേടിയാൽ മറ്റ് ഭാഷയിലും അവഗാഹമുണ്ടാവുമെന്ന് അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുന്നു. സമുദായത്തിനകത്ത് അനാചാരങ്ങൾ കൊടികുത്തി വാണിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിലാണ് ഗുരുവിന്റെ ആശയങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുന്നത്. ഭരണഭാഷയായും ആരാധനാ ഭാഷയായും വിജ്ഞാന ഭാഷയായും സംസ്കൃതം മലയാളത്തിന് മേൽ ആധിപത്യം ഉറപ്പിച്ചും ഇത്തരത്തിൽ ഹിന്ദുമതത്തിനകത്ത് നിലനിന്നിരുന്ന ചിഹ്നങ്ങളെ തിരസ്കരിച്ചു. പൊതുജനത്തിന് പ്രാപ്യമായ ഭാഷയിൽ ആശയം വിനിമയം ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നു. പല സ്ഥലങ്ങളിലും ഗുരുവിന്റെ സംസ്കൃത പാണ്ഡിത്യം ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഗുരുവിനെ തോൽപ്പിക്കാൻ കടത്തനാട്ടെ നീലകണ്ഠൻ മൂസ്സത് സംസ്കൃതത്തിൽ വാദിക്കാൻ ഒരുങ്ങി. നമുക്ക് ജനങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാകുന്ന മലയാളത്തിൽ സംസാരിക്കാം എന്ന് പറഞ്ഞ്, മലയാളത്തിൽ സംസാരിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

ജാതി, മത, ഭേദമെന്യേ കേരളത്തിലെ ജനതയെ ഏകീകരിക്കാൻ ശക്തിയുള്ളത് മലയാളം എന്ന മാതൃഭാഷയാണ്. ഹിന്ദുവിനും മുസ്ലിമിനും ക്രിസ്ത്യാനിക്കും പൊതുവായുള്ള ഈ ഭാഷ മതേതരമായ നമ്മുടെ പൊതുമണ്ഡലത്തെ ഉറപ്പിച്ചു നിർത്തുന്നു. ജോർജ്ജ് മാത്തനും, മുക്തി തങ്ങളും, ശ്രീനാരായണഗുരുവും മാതൃഭാഷയിലൂടെയുള്ള

ഉദ്ബോധത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത്. താനറിയാത്ത ഭാഷയിൽ പഠിക്കുന്നതിനെക്കാൾ നല്ലത്, തന്റെ മാതൃഭാഷയിൽ പഠിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്. മാതൃഭാഷയിൽ പഠിക്കുമ്പോഴാണ് ഒരാൾ വിഷയം മനസ്സിൽ തട്ടി പഠിക്കുന്നത്. മാതൃഭാഷ നാട്ടറിവുകളുടെയും പാരമ്പര്യ അറിവുകളുടെയും കലവറയാണ്. ഇതെല്ലാം ആളുകൾക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ പറ്റുന്ന ഏറ്റവും നല്ല മാധ്യമം മാതൃഭാഷയാണ്.

നമ്മുടെ സമ്പന്നമായ സാംസ്കാരിക വൈവിധ്യം നമ്മുടെ ജനാധിപത്യബോധത്തെ മലയാളത്തിലൂടെ ഉറപ്പിച്ചു നിർത്തുന്നു. ഒരന്യഭാഷ കൊണ്ടും അത് പകരം വെയ്ക്കാനാവില്ല. മാതൃഭാഷയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള സമരങ്ങളും വാദങ്ങളും ഇന്ന് ശക്തിയാർജ്ജിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും മാതൃഭാഷയോടുള്ള സമീപനം വ്യത്യസ്തമാണ്. എങ്കിലും മാതൃഭാഷാ സങ്കല്പം നമ്മെ ഏകീകരിക്കുന്നു. നാം നമ്മെ തിരിച്ചറിയാൻ തുടങ്ങുന്നതെന്നാണ് അന്നേ മാതൃഭാഷയുടെ പ്രാധാന്യവും തിരിച്ചറിയൂ. നമുക്ക് ജീവിക്കാൻ ജലം, വായു, ഭക്ഷണം എന്നിവ അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. അതുപോലെയാണ് മാതൃഭാഷാ സ്വാംശീകരണവും. മുമ്പേ നടന്നുപോയ നവോത്ഥാന നായകൻമാർ ഇതെല്ലാം മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഭാഷയിലും ജീവിത രീതിയിലും വേറിട്ട് നിൽക്കുന്ന മലയാളിയെ ഏക മലയാളിയായി ഉയർന്നുവരാൻ കഴിയട്ടെ. നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പുതന്നെ മാതൃഭാഷാ വാദത്തിൽ ഊന്നിയുള്ള നവോത്ഥാന സങ്കല്പങ്ങളാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. ഈ തലമുറ ഈ സങ്കല്പനത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ വൈകിയിരിക്കുന്നു. അതുതന്നെയാണ് മാതൃഭാഷയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള അവകാശ ജാഥ ശക്തിയാർജ്ജിച്ച് ഇന്ന് മുന്നോട്ട് വന്നിരിക്കുന്നത്. ആ ശക്തിയിൽ നിന്ന് ഊർജ്ജം കൊണ്ട് മാതൃഭാഷയ്ക്ക് ഒരു പുനഃരുജ്ജീവനം ഉണ്ടാവുമെന്ന് പ്രത്യാശിക്കാം.

കുറിപ്പുകൾ

1. *ഉള്ളൂർ (കേരള സാഹിത്യചരിത്രം)*
2. *പവിത്രൻ പി. (മാതൃഭാഷക്കുവേണ്ടിയുള്ള സമരം. ചെറുതുരുത്തി. 17)*
3. *ജോർജ്ജ് മാത്തൻ 'ബാലാഭ്യസനം' റവറന്റ് ജോർജ്ജ് മാത്തന്റെ കൃതികളും പഠനവും സാമുവൽ ചന്ദനപ്പള്ളി (എഡി) ഓറിയന്റൽ റിസർച്ച് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, ചന്ദനപ്പള്ളി. 436)*

സഹായക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. *ഇ.എം.എസ്; നമ്മുടെ ഭാഷ. കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം 1997*
2. *കെ.ഇ.എൻ. കേരളീയ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ചരിത്രവും വർത്തമാനവും. ലീഡ് ബുക്സ്, കോഴിക്കോട് 2012*
3. *പവിത്രൻ പി., മാതൃഭാഷയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള സമരം. ചെറുതുരുത്തി: മലയാള ഐക്യവേദി, 2004*
4. *മക്തി തങ്ങൾ; മക്തി തങ്ങളുടെ സമ്പൂർണ്ണ കൃതികൾ. കോഴിക്കോട്; വചനം ബുക്സ് – 2006*
5. *സാമുവൽ ചന്ദനപ്പള്ളി; റവ. ജോർജ്ജ് മാത്തൻ കൃതികളും പഠനവും. ചന്ദനപ്പള്ളി; ഓറിയന്റൽ റിസർച്ച് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് – 1992*